

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

SLOVO OTCE TOMÁŠE

Nastal čas prázdnin a dovolených k načerpání nových sil do všedního života.

KŘESŤANSTVÍ A ISLÁM

Nedávno jsem slyšel v rozhlase /ČRo 6/ pásmo o těžkostech s muslimy v Německu.

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

šéfredaktor

Ing. Vladislav Hynk (VH)

redakce

Mgr. Květa Zažímalová (KZ)
Lenka Mezerová (LM)

jazyková korektura

Mgr. Květa Zažímalová

typografická úprava

Mgr. David Zažímal

další autoři příspěvků

Mgr. Jan Zach (Jan)
Pavel Kovář (KP)

tisk zajistil

FIBOX, s.r.o.
Janouškova 215/20,
CZ-674 01 Třebíč
tel.: +420 568 840 036
fax: +420 568 841 037
e-mail: info@fibox.cz
www.fibox.cz

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 200 výtisků.

adresa redakce

Sv. Čecha 1395, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Jiří a Tereza Staňkovi;
Jan a Jana Duchanovi;
Michael a Marie Bambulovi;
Hynkovi st., Hynkovi ml.
a kolportéři z bratrských farností

**Stanovisko redakce
se nemusí ztotožňovat
s obsahem zveřejněných
příspěvků.**

**Anonymní příspěvky
nezveřejňujeme!**

STR.	NÁZEV
3 slovo otce Tomáše
4 ze života farnosti
4 jedou k nám, už jedou k nám
5 tajemství schránek
7 křesťanství a islám
8 jaká byla Noc kostelů?
9 apokryf o posledním Egyptanovi ...
11 vzpomínka na dobrého kněze P. Karla Pavlíčka
14 jeden den na Petrově / měsíc červen
15 ve vlaku / lavička pod jasmínem
16 nová kaplička v Býkovci / misie
17 v našich kostelích
18 ministrantská soutěž
19 zmrzlina
21 paní Zdislava
22 ekonomická situace ve farnosti
23 diář otce Tomáše
24 Ave Maria / informace

Uzávěrka příštího čísla bude 22. srpna 2010!

NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 18,- Kč.

S LOVO OTCE TOMÁŠE

Dvě zlaté rybky žily v akváriu. Líně plavaly kolem dokola a vedly filozofické debaty. Jedna se ptá druhé: „Věříš v Boha?“ „Samozřejmě!“ „A jak můžeš vědět, že existuje?“ „Kdo myslíš, že nám každý den mění vodu?“

Život plyne jako řeka. Je to prostě zázrak. Pamatujme, že každý den je úplně novým darem, čistou, nepopsanou stránkou. Bůh nám každý den mění vodu. Bůh neumírá v den, kdy mu přestáváme věřit a důvěřovat. My ale umíráme v den, kdy nás život přestane vnímat světlo, které nepřestává zářit a každý den je nové.

Díky, Bože, za krásnou naději každého dne!

(z knihy *Vděčnost je paměť srdce*,
Bruno Ferrero)

Nastal čas prázdnin a dovolených k načerpání nových sil do všedního života. I odpočinkem můžeme následovat Ježíše, který vybízí apoštoly: „*Pojďte i vy někde na opuštěné místo a trochu si odpočíte.*“ (Mk 6,31)

Učedníci mají Ježíše následovat nejen v jeho činnosti, ale i v odpočinku. Tato slova jsou směřována i k nám. Potřebujeme přestávky k nadechnutí, čas k zotavení nejen těla, ale i duše, kdy si přečteme nějakou duchovní knihu pro povzbuzení, kdy budeme s ním sami a budeme si uvědomovat přítomnost Boha mezi námi skrze krásu přírody. Každý den nás volá k tiché chvilce modlitby. Máme se odpoutat od svého každodenního jednání, abychom se podívali na svůj život s odstupem a novými očima. Následujeme-li Ježíše do samoty a odpočinku se svými blízkými, přeneš nás to přes všechny kritické životní události. Svätý Tomáš Morus, můj křesťní patron, jehož liturgickou památku jsme slavili 22. června, napsal krásnou modlitbu za optimismus:

Pane, dej mi dobré trávení a také abych měl co trávit... Dej mi zdraví těla s nezbytným smyslem pro to, abych je co nejlépe udržoval v pořádku. Dej mi svatou duši, Pane, která má oči pro vše dobré a čisté, aby se při pohledu na hřích

nezděsila, ale aby našla způsob, jak uvést věci zase do pořádku.

Dej mi duši, která nepozná nudu, která neví, co je reptat, vzdychat a nářikat.

A prosím, nedopusť, abych si dělal příliš mnoho starostí o to roztahující se něco, co se nazývá „Já“. Pane, dej mi smysl pro humor, dej mi milost pochopit žert, abych v životě poznal trochu štěstí a abych z něho dovedl rozdávat druhým. AMEN.

PROČ NEJDEŠ DO KOSTELA?

Jsi křesťan. V neděli je třeba účastnit se bohoslužeb. Dobře.

Přijdeš. Někdy z povinnosti, jindy ze zvyku a někdy z ohledu na rodinu. Co tak jít každou neděli na mši svatou z lásky k Bohu, který ti čas života propůjčil, a poděkovat mu za uplynulý týden, poprosit o odpuštění za to, co tam bylo a nemělo být a poprosit o požehnání pro své blízké do nového týdne? Co tak najít si čas a zavítat na bohoslužby třeba někdy v pracovních dnech, když to není „povinnost“? Třeba když je slavnost.

Nemám čas – musím studovat. Nemám čas – musím pracovat. Nemám čas – musím odpočívat. Nemám čas – musím trénovat. Nemám čas – musím nakupovat. Nemám čas – musím besedovat.

Mám čas, šel bych rád, ale jsem nemočen...

Jsem dnešek. *Kam povedou tvé stopy? Půjdeš do práce, nebo za zábavou, půjdeš do kostela, nebo za hříchem? Buď mě posvětiš, nebo znetvoříš. Brzy bude ze mě tvůj věcerejšek, tvá minulost...*

(převzato od P. Pavla Kavce, CM)

Tento text mě samotného oslovil a vedl k zamyšlení. Chci vás, milí farníci, povzbudit k objevení krásy bohatství duchovního života církve a liturgie mše svaté. Poslední dobou se zamýšlím nad tím, proč tak málo z vás se zúčast-

ňuje slavností ve všední den (sv. Josef, Zvěstování Páně, Nejsvětější Srdce Ježíšovo, Narození Jana Křtitele a další). Ani polovina lavic nebyla zaplněná a je to škoda. Jestli je to tím, že jste v práci, přijдете unavení, nebo jste pohodlní, to nevím. To si musí každý zodpovědět sám. Nechci po vás pracujících, abyste se zúčastňovali pravidelně slavení mši svatých ve všední den. Myslím si, že účast na slavnostech a občas ve všední den zajít

na mši svatou či adoraci ve čtvrtek nás duchovně obcerství a pozvedne a mělo by to být pro nás samozřejmé. Pokud v duchovním životě budu dělat jen to, co musím a budu opomíjet udělat něco navíc, nikam neporostu. Čas, který ztrácím pro Boha, získávám.

otec Tomáš

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

KŘEST

Třešť: Prokop Hynk
Tereza Kateřina Böhmová
Julie Lakatošová
Šarlota Anežka Staňková
Veronika Pelikánová
František Václav Podhrázský
Zuzana Marie Podhrázská
Edita Anna Podhrázská
Michaela Emilie Hanauerová

POHŘBY

Třešť: Kristina Fexová
Jaroslava Mrázková

SVATBY

Hana Čápková a Michal Novotný

SVATBY - KONVALIDACE

Pavlna Podhrázská a František Podhrázský
Lucie Hanauerová a Milan Hanauer

1. SV. PŘIJÍMÁNÍ

Adam Kaňkovský
Adam Mátl
Ludmila Kolbová
Natalie Lechnýřová
David Komín
Zuzana Němečková
Jan Trnka

JEDOU K NÁM, UŽ JEDOU K NÁM...

Inu, přece PRÁZDNINY!

Silný vítr, který naši krajinu často navštívuje, neodnáší jenom listí, květinčky, peříčka a papírky, prostě vše, co mu stojí v cestě. Ale s podivem zjišťujeme, že nám také odvál celých deset měsíců pilné školní práce.

Loučíme se s letošním školním rokem a prázdninová brána se otevírá dokořán.

Všem vám, moji milí školou povinní, ze srdce přeji radostné, ve zdraví a v pohodě prožité volné dny zaslouženého odpočinku. Anděl Strážný, ať chrání každý váš krok.

Šťastnou cestu, dle vašich plánů, a také šťastné návraty domů!

*To vám přeje
O. Hrbková*

TAJEMSTVÍ SCHRÁNEK

ZE SPADLÉ KOSTELNÍ VĚŽE SV. KATEŘINY BYLO ODKRYTO

Je přesně deset hodin dopoledne 21. června 2010 a v kanceláři starosty na třeštské radnici se schyluje k výjimečné události. Budou otevřeny schránky, které se našly v makovici (kopuli) kříže z kostela sv. Kateřiny. Čtyřmetrový kříž podlehl v sobotu 12. června kolem 19. hodiny silnému poryvu větru a skácel se před kostel sv. Kateřiny. Na všech přítomných je patrné očekávání: ve schránkách bývají historické dokumenty, dobové peníze, připomínky tehdejší doby (noviny, seznamy členů vedení města, připomínky kulturního života) a také zápisy o tom, kdo kostel opravoval. Co nalezneme zde?

Před otevřením se samozřejmě probírá i samotný kříž a jeho další osud. Kříž byl železný, obložený dřevem a pokrytý měděným plechem. Už v sobotu po svém pádu byl odnesen na faru, kde je uskladněn dodnes. Jeho horní část je v důsledku pádu ulomená, břevno (vodorovná část) kříže je ohnuté. V makovici bylo nalezeno šest tubusů o průměru cca 4 cm. Tři z nich pocházejí z roku 1930, zbylé tři jsou pravděpodobně staršího data.

Listiny staré 140 let

„Schránky byly v pondělí 14. června odneseny sem na úřad, zapečetěny v obálce a uloženy do trezoru,“ informuje přítomné místostarosta Vladislav Hynk, který celý akt otevírání řídí. Dále je přítomen tajemník města Stanislav Bartušek, vedoucí odboru kultury Romana Šťastná, Jan Morkus a Miloš Kameník z Muzejního spolku, historik František Bukvaj, kronikář Václav Dvořák, farář Tomáš Caha, Milina Matulová z třeštské pobočky Muzea Vysočiny a její jihlavští kolegové Zdeněk Jaroš a Radim Gonda, dále Martina Venkrbcová z TIC a pan Zdeněk Sedmík, který pomáhal s vlastním otevíráním schráněk.

Začínáme jednou z menších kovových schráněk. Po otevření je z ní vyjmut svitek z roku 1870, konkrétně pak z 24. června. Ano, je to listina téměř na den přesně stará 140 let. Obsahuje informace o mistrech z Telče, kteří na kostele opravovali po požáru krov. Druhý svitek ze schránky obsahuje informaci o opravě věže, kterou prováděl Jakub Píša, mistr tesařský.

Krejčary, bankocetle, šajny

„Chřestící“ druhá schránka slibuje nález mincí. A opravdu. Je jich zhruba 30, různé hodnoty a také staří. Jako první je zkoumán podroben rakousko-uherský 15krejcar z roku 1807 s portrétem císaře Františka I. Pak následují další mince z počátku 19. století. „*Tato bude asi z těch všech mincí nejcennější,*“ říká Radim Gonda z jihlavského muzea nad 3krejcarem z roku 1646, tedy z doby třicetileté války. „*Mince byla ražena v Sasku, je na ní podobizna Ferdinanda III. a byla určena pro Tyrolsko. Platit tady se s ní tedy nedalo,*“ dodává Gonda.

Kromě mincí jsou v tubusu také bankocetle – například v hodnotě 500 zlatých z roku 1784. Nejedná se o skutečné bankovky, ale vzory pro místní úřad. Bankocetle byly první papírové peníze a jejich používání se tehdejší obyvatelstvo bránilo. Jejich kurs také oproti zlatě méně neustále klesal a roku 1881 byly vyměněny za nové oběživo, tzv. šajny. I ty ve schránce nacházíme – velmi cenné a v perfektním stavu.

Velkou a cennou zajímavostí jsou nalezené „nouzové“ peníze (3, 5 a 10 krejcarů). Ty vydal a také na zadní straně podepsal místní obchodník A. Elster. V krizových obdobích tyto nouzové peníze částečně nahrazovaly zákonné oběživo a plnily tak úlohu pomocných peněz. Při běžném obchodním styku kompenzovaly dočasný nedostatek nejčastěji drobných mincí, které nebyl schopen zajistit stát.

„Zvuk mých houslí, necht' pronikne celý svět“

Třetí tubus obsahuje čtyřstránkový *Památní list o dostavbě věže kostela sv. Kateřiny v Třešti a o umístění makovice v roce 1870*, z 25. 6. 1870. Je třeba dodat, že český text je pouze kopií, návrhu je německý, a nutno uznat, že s větší pečlivostí napsaný, „Denkschrift“.

Otevíráme čtvrtý tubus a nacházíme Zápis o Provedení práce na věži kostela sv. Kateřiny v Třešti z dubna 1930 a také skleněnou ampuli, v níž jsou předměty vložené asi samotným houslařem Václavem Noskem. Jedná se o viněty vlepané do houslí s nápisem „Václav Nosek, Třešť (Morava), Republique Tchéchoslovaque“, dále pamětní mince z „Krajinské výstavy Českomoravské vysočiny Jindřichův Hradec 1925“ a dva pamětní zápisy Václava Noska z roku 1930.

Na zadní straně jednoho z nich je napsáno: „Mým heslem jest: Zvuk mých houslí, necht' pronikne celý svět.“

V páté schránce se nachází devět mincí z Československé republiky z 20. let dvacátého století, od dvouhaléře z roku 1923 až po pětikorunu z roku 1929. Peníze, i když trochu jiné, nás čekají v posledním, šestém tubusu: jedná se o sadu zahraničních papírových platidel. Unikátem je určitě desetimiliardová německá bankovka. Ta je živým důkazem německé hyperinflationy roku 1923, kdy bylo „velkovýrobou“ bankovek zaměstnáno 134 tiskáren, litr mléka stál 5,5 milionu marek, a kdy si lidé chodili pro výplatu (vyplácenou týdně nebo i denně) s kufry či prádelními koši, aby mohli pobrat hromadu bezcenných papírků zvaných peníze.

Vedle bankovek nacházíme v posledním tubusu také pamětní zápis starosty Třeště MUDr. Fr. Richtera z 18. dubna 1930 s nalepenými 3 kusy dobových poštovních známek.

Sada nalezených zahraničních papírových platidel:

- 50 000 marek, Německo, 19. 11. 1922
- 1 000 korun s přetiskem „DEUTSCHÖSTERREICH“, 2. 1. 1902
- 50 milionů marek, Německo, 25. 7. 1923, jednostranná
- 10 rublů, Rusko, rok 1909
- 3 ruble, Rusko, rok 1905
- 10 miliard marek, Německo, 15. 9. 1923, jednostranná
- 10 dinárů, Království Srbů, Chorvatů a Slovinců, 1. 11. 1920
- 1 koruna, Rakousko – Uhersko, 1. 12. 1916
- 2 koruny s přetiskem „DEUTSCHÖSTERREICH“, 1. 3. 1917
- 100 korun, Rakouská republika, 2. 1. 1922
- 1 000 korun, Rakouská republika, 2. 1. 1922
- 1 milion marek, Německo, 1. 9. 1923, jednostranná

Vladimír Přeck
převzato z *Našeho města*

KŘEŠŤANSTVÍ A ISLÁM

Je možné společné soužití? Je křesťanství v krizi?

Nedávno jsem slyšel v rozhlasu /ČRo 6/ pásmo o těžkostech s muslimy v Německu. Zejména s Turky, kterých zde tolik žije. Hodně Němců přestupuje k islámu, týká se to především mladých, kteří vystupují z církví. Stoupá počet smíšených manželství. Žije zde již několik generací, které se odvolávají na deklaraci lidských práv, že zde mají malý počet mešit.

Muslimové jsou moc zajímaví. Oni hovoří o lidských právech a u nich ne že by se diskutovalo o tom, zda se může postavit křesťanský kostel, to nepřichází v úvahu. Tam nesmíte ani nosit křížek na krku, nesmíte se veřejně pokřizovat, u nich nesmíte prostě nic. Dokonce v noci dochází k bourání kostelů. Přitom korunní princ Saudské Arábie neustále vypráví, jak je islám mírumilovný a jak mají otevřené srdce pro všechny. V měsíci červnu, jak mnozí víte, došlo k zavraždění biskupa jeho osobním řidičem - muslimem.

Pak zazněla otázka, zda s Tureckem obchodovat, zda má vstoupit to Evropské unie? Vždyť Turecko je již členem NATO. Souvisí to také s vývojem počtu obyvatel. Turci by se stali za 20 let nejlidnatějším evropským státem, takže by měli nejvyšší počet poslanců v Evropském parlamentu. Nedá se očekávat, že by se stali součástí křesťanské demokracie. Buď půjdou k socialistům, nebo k nějaké okrajové skupině.

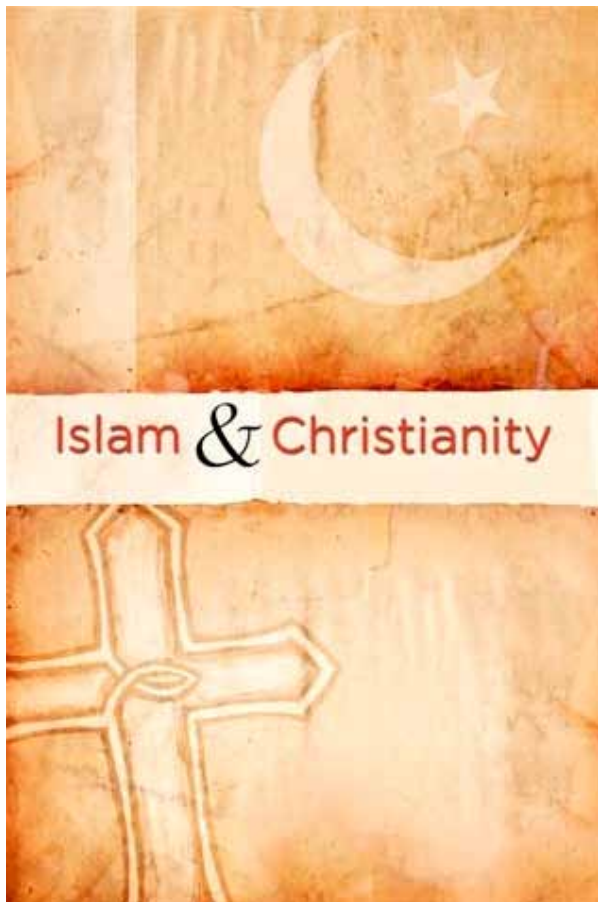
Za zmínku určitě stojí také postavení žen. To není z pohledu Evropana příliš dobré. Nejen, že musí stále chodit zahalené, ale dodnes je tam zvyk, který známe z Nového zákona, že přistihnou-li ženu při cizoložství, tak ji veřejně ukamenují na náměstí, přičemž poslední kámen

hází její otec. To se odehrává každý pátek po modlitbách. Při veřejných popravách sekají mužům hlavy. Jedná se o úplně jiný svět.

V Brně již jedna mešita stojí a muslimové, kteří zde žijí, požadují další, jelikož jim dosavadní již kapacitně nestačí.

Na závěr zazněla otázka, kam křesťanská Evropa kráčí? Jak bude dále pokračovat a jakými způsoby? Je to prý velký problém, který Evropu čeká a který nelze bez povšimnutí do konečna odsunovat.

- KP -

JAKÁ BYLA NOC KOSTELŮ?

Poslední květnový pátek byl ve znamení Noci kostelů. Naše farnost Třešť se zapojila do celorepublikového projektu spolu s dalšími 415 kostely a modlitebnami. V našem městě byly navíc také otevřeny necirkevní památky – synagoga, Dům J. A. Schumpetera a muzeum.

Na přípravě se podílelo mnoho dobrovolníků z řad nejen farníků, ale i spolků a zástupců Města Třeště. O hluboký kulturní, duchovní a hudební zážitek se postaral ženský pěvecký sbor Cecilie - Cecilia, skupina Labyrint, MUDr. Tomáš Snížek. Díky panu Mgr. Františku Bukvajovi jsme se mohli seznámit s historií a zajímavostmi kostela sv. Martina a Kateřiny Sienské. Nejen malé

udělat pro druhé něco dobrého.

Pro vaši představu jsme zaznamenali celkem 1000 vstupů návštěvníků do obou kostelů a synagogy. Samotného dětského programu se zúčastnilo 80 dětí s doprovodem rodičů, z nichž většina byla vůbec poprvé v životě v kostele díky bouřce. I některé děti se zajímaly a ptaly se mě, kdo tam je na tom kříži a proč tam visí. I z řad dospělých byly na nás organizátory směřovány otázky týkající se liturgie, křtu a vůbec života v církvi. Což nás velmi překvapilo a potěšilo.

Vše, co se odehrálo při Noci kostelů, bylo pro nás organizátory obohacením a povzbuzením. Z osobních rozhovorů s lidmi a na základě

kladných ohlasů po akci jsem ujištěn a přesvědčen, že lidé skutečně mají zájem a hledají v životě něco nebo Někoho - Boha pro potěchu duše. A právě Noc kostelů jim nabízí nenuceným způsobem prožit setkání s Bohem prostřednictvím duchovního a kulturního zážitku, a také mít pozitivní zkušenost s přijetím od nás křesťanů. Cíl této akce podle mého názoru byl splněn. Lidé byli spokojeni, cítili se s námi a v kostelích dobře. Někteří z nich, ač bydlí v Třešti, byli v kostelích poprvé. Na internetových stránkách naší farnosti na-

děti ocenily svým potleskem a vděčností dětský program, ale i divadelní vystoupení třešťských loutkařů pana Luďka Kováře, Jarmily Snížkové a skupiny Hebrix. Pochvala patří také moderátorům, obsluhujícím v bufetu a také všem kuchařkám, které napekly výborné buchty. Někteří lidé měli zájem o vaše recepty. Děkuji všem ostatním, kteří jste se na průběhu večera jakýmkoliv způsobem podíleli i třeba svou modlitbou. Vám všem patří velké poděkování. Velmi se mi líbila vzájemná spolupráce všech zúčastněných a odhodláni

jdete fotogalerii z Noci kostelů a můžete se zapojit do ankety a do diskusního fóra.

Chtěli bychom se do této akce zapojit i příští rok s tím, že zpřístupníme nové prostory – věže obou kostelů a kostnici. Věřím, že toto společné dílo bude požehnáním pro naši farnost a že se na další Noci kostelů bude podílet více ochotných farníků.

P. Tomáš Čaha

APOKRYF

O POSLEDNÍM EGYPTĀNOVI OD RÁKOSOVÉHO MOŘE

Když se vody Rákosového moře vrátily, aby přikryly vozy i jízdu celého faraónova vojska, nezůstal na živu ani jediný. Totiž...ne, skutečně nezůstal. Hospodinovo slovo musí být naplněno. Ale stačilo málo a jeden by byl býval přežil. Poslechněte si, jak se to stalo:

Když se ocitli Izraelci na břehu Rudého moře s Egyptány v zádech, vypukla samozřejmě panika. Některé Izraelce napadlo, že od Mojžíše utečou, aby si zachránili alespoň zdravou kůži. I lévijec Kórach, syn Jishára, se bleskurychle sbalil a pustil se nazdařbůh do mlhy. Cestou v něm vzklíčil nápad, jak si ve svízelné situaci zachovat krk. Šel a šel a po nějaké době se ocitl ve spícím táboře Egyptanů. Vybral si jednoho z válečníků, kteří včera slavili, že Hebrejce dohonili, a těšili se na zítřejší řež. Teď zpití pivem chrápali kolem svých vozů. Kórach čekal. Pak kapitáni začali probouzet své muže. Obrovský Egyptan Chofer otevřel oči, chytil se za hlavu a povídá:

„Mám v hubě jako v polepšovně, hlava mi třeští a dám život za něco kyselého.“

A na to právě čekal lévijec Kórach. Vytáhl bleskurychle zpod pláště džbánek s kvašenými okurkami, jednu vytáhl a ukázal mžikajcímu Choferovi.

„Můžeš ji mít, pane, zde je kyselá okur-

ka.“ Chofer se rozzářil: „Tohle je dar z nebe, takovýhle vyprošťovák...“

„...nemá ani faraon.“ Doplnil Kórach.

Ale zároveň zase okurku ukryl za zády.

„Chceš okurku? Uděláš se mnou obchod?“

„Jistě, co chceš? Dám ti cokoli.“ Polykal sliny Chofer.

Kórach mu slavnostně předal okurku, počkal, až se do ní Chofer zase lačně zakousl a pak suše oznámil:

„Chci, cos slíbil při probuzení!“

„A co jsem slíbil?“ Mžikal nechápavě Chofer.

„Život jsi slíbil. Chci život.“ Špitl Kórach, ale brada s řídkým plnovousem se mu sebevědoměji vysunula kupředu. A honem vysvětloval: „Nebude tě to nic stát. Nabízím okurku za svůj život. Jsem totiž Hebrejec. Z tábora na druhé straně soutěsky. Nechce se mi umřít, to mi věř. Slib mi, že mě nezabiješ. Jsi mi za okurku dlužen. Ale abys věděl,“ spěchal s dodatkem, „že si svého života vážím, nabízím ti jich - celý džbánek. Můžeš je sníst sám anebo je rozdat přátelům a staneš se váženým.“ Na vteřinu zmlkl, schoval džbánek a naléhavě se zeptal: „Tak co, bereš?“

„Dobrá,“ řekl s plnými ústy Chofer a začal si malátně sbírat svoje věci, protože kapitáni

začali troubit na další pochod.

Kórach, syn Jishárův nakonec stál spolu s Choferem v korbě káry a držel se ze všech sil, protože vozba se řítila vpřed a to i přesto, že se dnes nechtělo vůbec rozednit. V houstnoucí mlze a šeru, třebaže bylo ráno, dorazili na prázdnou pláž a viděli, že stopy Hebrejů míří směrem, kterým bylo ještě včera moře.

Kórach stál v poskakující korbě a přes obličej si omotal šátek, aby nikdo z dohoněných Hebrejců nepoznal, že je vlastně zrádce. To by Kórachovi nedělaloby dobře.

Vozy jely čím dál pomaleji a nakonec už docela krokem. Šero dne zatím vystřídala tma noci. Proti nim foukal vítr, a přestože unavení koně táhli ze všech sil, vozy jely docela pomalu, jak se kola bořila do mokrého písku. Chofer se obrátil na Kóracha:

„Poslouchej, Hebrejče, zdá se, že ten váš Bůh otevřel v moři cestu, aby tvoji lidé mohli Egyptu uprchnout. A jejich šance nejsou tak úplně ztracené. Půjde o to, jestli tvoje lidi dostihneme, nebo ne.“

Kórach mlčel.

„Ty, Hebrejče,“ povídá po nějaké době zase Chofer dřepícímu Kórachovi, zatímco sám pěšky tlačí zapadlý vůz kupředu. Koně sípali a hekali námahou.

„Co je zač, ten váš Bůh?“

Kórach, kolena zvednutá k bradě a tuniku vykasanou, aby si ji nezarousal, vážně vysvětloval, ukazovákem kýval dopředu: „Hospodin náš Bůh je Bohem živým, jediným a mocným. Žádní Bohové nemají před ním nejmenší šanci, protože jsou výmysly lidí, zatímco Hospodin stvořil Zemi i Nebe. On vytvořil lidi a zvířata a lidem dal zemi. Svého služebníka Abraháma, praotce našeho národa, vyvolil z svého nejmilejšího a jeho potomstvu slíbil dát zemi, do které nyní táhne Mojžíš s ostatními Hebrejci. A v našem národě slíbil Bůh Hospodin dát požehnání všem národům světa, tedy i národu Egyptůanů, kdyby ho uznali za svého Boha. Že je Hospodin opravdu nejmočnější, dokázal i silou ran, kterými stíhal Egypt v poslední době. Zajímavé je, že Hospodin přes to všechno nelačnický po krvi, ale má zálibení v pokoji a míru mezi lidmi. Posloucháš mě, pane?“

„Poslouchám, moc zajímavé vyprávění. Pokračuj...“ Supěl Chofer a svaly na obrovských

rukách měl napnuté k prasknutí. Brodil se stejně jako koně po kolena v mokřém písku.

„Proč je stále taková tma, to má taky na svědomí Hospodin?“

Kórach se rozhlédl a uvažoval:

„Pro Egyptány Hospodin nesvítí, jelikož se rozhodl je ztrestat za pýchu faraona.“ Chofer funěl a najednou vykřikl:

„Vítř se úplně otočil! Fouká ze západu, z toho vždycky bývá nějaká mela!“

A taky byla. Chofer se chvilku rozhlížel a pak vykřikl. „K čertu, vody přibývá, vypadá to, že se moře vrací na svoje místo!“

Pak si přidržel ruce u úst a řval, co mu síly stačily:

„Egyptané, utíkejte, prchejte, veliký Bůh Hospodin se rozhodl bojovat proti Egyptánům!“

Kórach přešlapoval v korbě vozu, která nabírala vodu. Chofer duchapřítomně vytáhl meč a přesekal řemeny poutající koně k jeho vozu. „Plavte, jak umíte, koničci,“ plácl je po zadku a koně se rozběhli mělčinou, která se zaplavovala víc a víc. Na všech stranách egyptští vojáci bojovali s vyprošťováním vozů a zachvacovala je panika.

„Pojď, Hebrejče, snad mi přineseš požehnání, jak jsi říkal. Umíš plavat?“

„Kdepak, pane, vodní hlubiny mi nikdy nedělaly dobře,“ fňukal Kórach.

„Tak, když jsem dnes koupil tvůj život, tak si nasedni!“ Obrovský Chofer vzal Kóracha na záda a brodil se s ním stále vpřed. Po chvíli již ani on nestačil a tak plaval s Kórachem na krku směrem, kde tušil svítání. Plavali velice dlouho a okolo nich nebylo než širé moře. Byli tu sami. Když už Choferovi docházely síly a vzduch, jak jej Kórach držel za krk, začalo se mu zdát, že se rozjasnilo. V tom se Kórach otočil a spatřil za sebou Oblačný Sloup stát uprostřed vod.

„Jsme zachráněni, volal a cloumal radostí krkem Egyptána, div jej neutopil. Už jsme na té správné straně. Jsme zachráněni!“

Na pokraji vysilení uviděl Chofer před sebou pás pobřežního rákosí, kterým je toto moře obrostlé, a pak ucítil pod nohama dno. Pomalu kráčel, ale Kórach se mu zase uvelebil na ramenu a nemínil slézt.

„Sláva Egyptáne, dokázali jsme to.“

Hospodin je veliký Bůh, vidíš? Celá egyptská armáda se utopila. Ale synové Izraele jsou vidět támhle na břehu. Vidíš? Ten vysoký, to je Mojžíš. Drží ruku s holí, aby se otočil vítr a moře se vrátilo zpět.“

„Hospodin je veliký Bůh. Myslíš, že je stejně veliký v Západní zemi mrtvých, jako v zemi živých?“ Kořil se Chofer.

„Je to více než jisté.“

„To jsem rád a uznávám, že není Boha nad něj.“

„Jsem rád, že to uznáváš, Egyptřane, ale protože jsi modlářský pohan, nemůžeš vejít mezi vyvolený lid. Je v tobě příliš mnoho pohanických zvyků a mohl bys náš národ snadno nakazit. Třeba modloslužbou, té je všude plno a moc špatně se odvyká.“

„Ale vždyť já naprosto chápu, že je Hospodin jediný Bůh a vyznávám, že je nejmocnější.“ Překvapeně protestoval utahaný Chofer, ponořený po krk ve vodě.

„Ó, to nestačí, člověk nemůže jenom vědět, člověk musí ty pravdy také žít. A to ty nemůžeš, jsi prolezlý pohanstvím. Kdepak, tvoje místo je v Rákosovém moři,“ prohlásil náhle Kórach a vši silou se pověsil na Egyptřanův krk, potopil jej pod vodu a držel tak dlouho, až vojáka utopil. Pak se dobrodil k rákosinám, vylezl rákosím na břeh a ze zadu se připojil k synům a dcerám Izraele právě, když Miriam zpívala chvalozpěv.

Jan

VZPOMÍNKA NA DOBRÉHO KNĚZE P. KARLA PAVLÍČKA

P. Karel Pavlíček po vysvěcení působil v naší farnosti. Jak rádi jsme ho vidali při kněžských poutích v průvodu kněží od kostela P. Marie Karmelské k poutnímu oltáři! Tam jsme prožívali společně mši sv. za účasti o. biskupa naší brněnské diecéze – Vojtěcha, kněží z celého okolí, hostů a věřících za každého počasí. Již nepřijede...

Za jeho působení a rozšiřujícího se betlemářského města si po čase též zamiloval a navštěvoval betlémy v domácnostech. Zajímal se o vyřezávání, hlavně mladých, a byl rád, dostal-li figurku do betléma a mech. Josef Bílý mu věnoval k jeho padesátinám Sv. Rodinu a on potom vyzýval v dalších farnostech, kde působil – chlapece – ministranty k vyřezávání a to s oboustranným úspěchem, a tak měli po čase své vlastní i kostelní betlémy... S farním zájezdem do Ivančic jsme se modlili, kde za jeho působení byl stálý – celodenní výstav Nejsv. Svátosti oltární, aby ti, co přijíždějí nebo jen projíždějí, se mohli v tichu zastavit při adoraci společně i soukromě... Též za to patřil náš obdiv a díky o. Karlu Pavlíčkovi.

Po letech, dožil se pozhnaného věku, bude očekávat v Pozořicích na hřbitově Vzkříšení, kde také působil i s potížemi nemocí.

Lidmila Vokřínková

INTENCE NA MĚSÍC ČERVENEC

1	čtvrtek	Čtvrtek 13. týdne v mezidobí	
2	pátek	Pátek 13. týdne v mezidobí	Za Theodora a Anežku Svatoňovi
3	sobota	Svátek sv. Tomáše, apoštola	
4	neděle	14. neděle v mezidobí	Za farníky
			Za Františka Noska, bratra Ladislava, neteř Jarmilu, rodiče a prarodiče a celou přízeň
5	pondělí	Slavnost sv. Cyrila, mnicha a Metoděje, biskupa, patronů Evropy, hlavních patronů Moravy	Za rodinu Mezerovu a Salamánkovu
6	úterý	Úterý 14. týdne v mezidobí	Na poděkování Pánu Bohu za dar kněžství s prosbou o požehnání do další služby
7	středa	Středa 14. týdne v mezidobí	Za rodiče Šplinarovy, rodinu Jilkovu, tetu Terezii a Marii Votavovou
8	čtvrtek	Čtvrtek 14. týdne v mezidobí	
9	pátek	Pátek 14. týdne v mezidobí	Za Miloslava Vokfínka, rodiče, jeho sourozence a duše v očistci
10	sobota	Sobota 14. týdne v mezidobí	
11	neděle	15. neděle v mezidobí	Za manžela Karla Sedmíka z Bukové, jeho rodiče a za rodiče Lysých
			Poděkování za 45 let společného života
12	pondělí	Pondělí 15. týdne v mezidobí	
13	úterý	Úterý 15. týdne v mezidobí	
14	středa	Středa 15. týdne v mezidobí	
15	čtvrtek	Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve	
16	pátek	Pátek 15. týdne v mezidobí	
17	sobota	Sobota 15. týdne v mezidobí	
18	neděle	16. neděle v mezidobí	Za rodiče Svobodovy, syna, snachu, zetě a vnuka Jaromíra
			Za Františka Pejčocha, živou a zemřelou rodinu a za rodinu Uhlířovu
19	pondělí	Pondělí 16. týdne v mezidobí	Za Zdeňka Jáneše, rodinu Jánešovu, Koukalovu a Votavovu
20	úterý	Úterý 16. týdne v mezidobí	
21	středa	Středa 16. týdne v mezidobí	Za Václava Kodyse a dvojce rodiče
22	čtvrtek	Památka sv. Marie Magdalény	
23	pátek	Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy	Za rodinu Ptáčkovu z Pouští, zemělé děti, živé potomky v Praze a za duše, na které nikdo nepamatuje
24	sobota	Sobota 16. týdne v mezidobí	
25	neděle	17. neděle v mezidobí	Za Boženu Lysou a duše v očistci
			Za Annu Hrubou a rodiče Stehlíkovy
26	pondělí	Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie	Za farníky
27	úterý	Památka sv. Gorazda a druhů	
28	středa	Středa 17. týdne v mezidobí	Za živou a zemřelou rodinu Noskovu a Slavíkovu
29	čtvrtek	Památka sv. Marty	
30	pátek	Pátek 17. týdne v mezidobí	Za zemělé rodiče Semrádovy a Šindelářovy, za živou rodinu Šindelářovu a Kněžičkovu a duše v očistci
31	sobota	Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze	

Intence jsou pouze informativní, je nutné pravidelně sledovat nedělní ohlášky.

INTENCE NA MĚSÍC SRPEN

1	neděle	18. neděle v mezidobí	Za rodinu Marešovu, Doležalovu, Benešovu a Kodýsovu Za rodiče Burdovy, syna Ladislava a celou přízeň
2	pondělí	Pondělí 18. týdne v mezidobí	
3	úterý	Úterý 18. týdne v mezidobí	
4	středa	Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze	
5	čtvrtek	Čtvrtek 18. týdne v mezidobí	
6	pátek	Svátek Proměnění Páně	
7	sobota	Sobota 18. týdne v mezidobí	
8	neděle	19. neděle v mezidobí	Za Janu Vejmlkovou, maminku Blanku Doležalovou, babičku Blaženu Korešovou a živou i zemřelou rodinu Vejmlkovou Za Josefa a Marii Bílých
9	pondělí	Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy	
10	úterý	Svátek sv. Vavřince, jáhna a mučedníka	
11	středa	Památka sv. Kláry, panny	
12	čtvrtek	Čtvrtek 19. týdne v mezidobí	
13	pátek	Pátek 19. týdne v mezidobí	
14	sobota	Památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka	
15	neděle	Slavnost Nanebevzetí Panny Marie	Za P. Aloise Bumbálka Za živou a zemřelou rodinu Lukšovu
16	pondělí	Pondělí 20. týdne v mezidobí	Za Marii a Matěje Molákovy, rodiče, sourozence a duše v očistci
17	úterý	Úterý 20. týdne v mezidobí	Za Josefa Jiráka, dvoje rodiče a celou přízeň
18	středa	Středa 20. týdne v mezidobí	Za rodiče Rodovy, švagra Josefa a celou živou i zemřelou rodinu
19	čtvrtek	Čtvrtek 20. týdne v mezidobí	
20	pátek	Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve	Za rodiny Kratochvílovu a Houserovu
21	sobota	Památka sv. Pia X., papeže	
22	neděle	21. neděle v mezidobí	Za živou a zemřelou rodinu Kotlíkovu a duše v očistci Za Josefa a Ludmilu Sklenářovy, jejich rodiče a duše v očistci
23	pondělí	Pondělí 21. týdne v mezidobí	
24	úterý	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola	Za rodinu Stejskalovu, Rozboudovu a duše v očistci
25	středa	Středa 21. týdne v mezidobí	Za zemřelou Růženu Volfovou, živou rodinu a duše v očistci
26	čtvrtek	Čtvrtek 21. týdne v mezidobí	
27	pátek	Památka sv. Moniky	Za nenarozené děti
28	sobota	Památka sv. Augustina, biskupa a učitele církve	
29	neděle	22. neděle v mezidobí	Za farníky Za Františka a Antonii Bednářovy a celou přízeň
30	pondělí	Pondělí 22. týdne v mezidobí	Za rodiny Plotovu, Benešovu a Vopálenskou
31	úterý	Úterý 22. týdne v mezidobí	

Intence jsou pouze informativní, je nutné pravidelně sledovat nedělní ohlášky.

JEDEN DEN NA PETROVĚ

Stejně jako se jezdí na konci školního roku se školou na výlety, jezdíme i my, děti co chodíme do náboženství, na výlety s panem farářem. Letos jsme se vydali do Brna na Petrov, kde byl pro nás školáky připraven bohatý program.

Do Brna jsme vyrazili 20. května v půl sedmé ráno. Jelo nás docela hodně, byli tu zástupci téměř všech ročníků školy, chyběli jenom čtvrtáci, kteří byli na výletě se školou. Cestou bylo v autobuse rušno, protože se každý snažil nějak zabavit, aby mu to lépe ubíhalo.

V Brně u katedrály jsme se všichni zaregistrovali a rozdělili se do skupin podle věku. Nejdřív byla mše svatá s otcem biskupem. Potom jsme se po skupinách vydali na jednotlivá stanoviště programu „U dvou věží v Roce kněží“. Úplně nejmladší děti od první do druhé třídy chodily také po stanovištích, ale nejvíc je bavilo „mezistanoviště“, kde si mohly hrát různé hry. Prostřední skupina (od třetí do páté třídy) měla stanoviště například: v archivu za kapistránkou, v Denisových sadech, v sakristii katedrály, ve sklepě Petrova 4, atd.

Program nás nejstarších začínal v biskupově soukromé kapli, kde jsme se setkali s

panem biskupem, který nám pověděl něco o její historii a například i o historii znaku diecéze a dalších zajímavých věcech. Návštěva kaple byl pro mě velký zážitek. Potom jsme byli v jednom ze sklepů na Petrově, tam nám pověděli něco o Janu Bulovi, vyzkoušeli jsme si poskládat poslední dopis Jana Buly, jeho portrét, nebo rozpojit pouta. Další stanoviště byla věž katedrály, kde jsme se dozvěděli něco o zvonech, podle obrázků jsme hledali vyfocená místa. Poté jsme se přesunuli do Kapucínských zahrad, tam jsme hledali jednotlivé části denní modlitby breviáře, vážili Bibli, pomocí gumičky a provázku přenašeli kostky, což znázorňovalo přenašení víry. Také jsme se prošli po Kapucínské hrobce. Posledním naším stanovištěm byla katedrála, kde nám nejdříve pověděli o některých sochách, obrazech a nápisech a potom jsme luštili křížovku, jejíž tajenkou bylo jméno Jana Sarkandera. Po skončení her jsme v katedrále viděli divadlo „Jeden den kněze“.

Na závěr nám pan biskup poželhal. A plní dojmů jsme se po kopečku zmrzliny vydali domů.

Maruška Kaňkovská

MĚSÍC ČERVEN...

Měsíc červen je zasvěcen Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, buď mojí spásou!

PROSBA I DÍKŮVZDÁNÍ PRO KAŽDÝ DEN

*Tvé Srdce, z něhož září Trojice Boží jas,
zná hořkost v potu tváři,
když tys byl jedním z nás.
Kéž v práci mě i v nesnázi,
vždy Srdce tvé mě provází.
Tys v radosti i v žalosti,
můj Ježíši, Bůh a Pán.*

*Přesvaté Srdce Páně,
žehnej všem krokům mým,
abych šel (šla) odhodlaně
vždy za tvým královstvím.
Ať v každém, koho potkávám,
vzkaz Pána svého poznávám,
že k cestě své mě v lásce zve
můj Ježíši, Bůh a Pán.*

Srdce Pána Ježíše, Srdce Panny Marie,
zachovejte nám klid v rodině.
A Rodino Nazaretská, neopouštěj nás!
Amen

*Spřízněným duším
Hrbkovi*

VE VLAKU...

Včera jsem po hodně dlouhé době cestovala vlakem na delší vzdálenost. Sedla jsem si do téměř volného vagonu a jen tak koukala z okénka, což je má oblíbená činnost :-). První polovina cesty byla poklidná, ničím a nikým nerušená. Byla neděle před polednem, tak ani moc lidí necestovalo. Pozorovala jsem krajinu, až jsme dojeli do Náměště nad Oslavou. Do vagonu nastoupila asi patnáctičlenná skupina omladiny ve věku 15 až 17 let a jedna vedoucí.

„A je po klidu...“ říkám si. Mládež se rozesadila všude kolem mě. Začala jsem vnímat jejich chování, ač jsem nechtěla. Měli s sebou spoustu zavazadel a evidentně se vraceli z nějaké víkendové akce. A najednou začali hoši pomáhat holkám se zavazadly, dávali jim je do horních úložných prostor. Všichni si poděkovali. Rozdělili si sušenky. Na všechny se dostalo. Chovali se tak nějak normálně i „nenormálně“. Byli oblečení podle poslední módy, holky hezky učesané, mobily, nezbytné to společníky, tiskli v rukách, bavili se o škole a prázdninách... Ale něco na nich bylo jiné, co člověka hned upoutalo. Nepoužili při své konverzaci žádné sprosté slovo, hezky se oslovovali, nic neničili, průvodčího pozdravili, omluvili se, že zavazadla překážejí v cestě... a pak si začali jen tak potichu prozpěvovat: Můj Králi, má Spáso, nikdo není jako Ty! Vedoucí, která seděla naproti mně, svítil na prsteníčku pravé ruky různé...

Měla jsem radost, že se mi tito lidé připletli do cesty. Nemyslím tím vzorňáky, kteří nikoho neosloví. Ale tihle byli opravdu dobří! Přirození a přesto výjimeční! Shodou okolností jsem den před tím před našimi okny viděla skupinku mladíků, jejichž slovník byl opředen nehezkou řádkou nevábných slov, obsah jejich konverzace, kterou jsem slyšela otevřeným oknem, nelze ani prezentovat...

A tak si říkám: Není tak zle! Když se nám to podaří a ty naše děti se „stmelí“ a budou dobrá parta, nemusíme se bát! Tak snad to klapne :-)!

- KZ -

LAVIČKA POD JASMÍNEM

Již potřetí píší o veřejných lavičkách ve městě i okolních ulicích, kde si je občané přáli pořídit pro odpočinek i pěších turistů. „Kéž lavičko, kéž bys promluvila“, se zpívá ve známé písni. Již za podzimních podvečerů se scházela pochybná mládež v zámeckém parku a nestačilo, že ničila tam, ale také u Roháčkových u studánky. Marně jsem v recepci zámeckého hotelu vše sdělovala, až byla zničena, zapadla sněhem a až na jaře zcela obnovená...

Z okna svého domku vidím velký keř jasmínový s libou vůní /ten jsem sousedům před několika lety věnovala/ a pod ním lavička smutně opuštěná, neboť již oni na zdejších hřbitově spí spánkem pokoje. Škoda těch dobrých, vstřícných duší, jež věnovaly vždy s ochotou květiny své zahrady k výzdobě kostelů. Domek, zahrada i lavička čekají na potomky k obydlíni...

Lidmila Vokřínková

NOVÁ KAPLIČKA V BÝKOVCI

V sobotu 8. května 2010 byla slavnostně vysvěcena kaplička v Býkovci, která je zasvěcena Panně Marii, Prostřednici všech milostí. Vysvěcena byla panem děkanem Vendelínem Zboroněm, panem farářem Stanislavem Forstem a panem farářem Jiřím Balabánem za účasti asi 250 lidí. Celé svěcení bylo provázeno hudbou v podání žáků a učitelů ZUŠ Jihlava.

Svěcení kapličky předcházelo několik akcí, na kterých se postupně utvářel sen o kapli. V roce 2008 byl posvěcen kříž a zástava osady. O rok později se konalo svěcení základního kamene kaple a praporu osady Býkovec. Všechna svěcení provedl P. Vendelín Zboroň.

Se stavbou kapličky se započalo 21. září 2009 a ukončena byla 30. listopadu téhož roku. Stavba byla financována z dotace Ministerstva kultury ČR a provedla ji firma STAVING Studená. Dotaci se podařilo získat jen díky založení občanského sdružení Pocta Vysočině.

Martina Venkrbcová

MISIE

Z dědictví máme knížku Obrazy z katolických misí, kterou napsal Maxmilián Weinberger, vikář při domě v Brně. Nákladem Dědictví sv. Cyrila a Metoděje na rok 1895 s titulním obrazem sv. Františka Xaverského – dle pravé podobizny zachované v bývalém klášteře sv. Ondřeje v Římě.

V našem kostele sv. Kateřiny Sienské máme vitráž – okenní obraz sv. Františka Xaverského /svátek 4. prosince/, který znázorňuje velkého misionáře, jak křtí Inda.

V této knize je též věnování: *Vysoce důstojnému pánu Beneši Metodu Kuldovi, sídelnímu kanovníku starobylé kollegiatní kapitoly u sv. Petra a Pavla na Král. Vyšehradě, spoluzakladateli, členu výboru a bývalému jednateli „Dědictví sv. Cyrila a Metoděje“, slovnímu spisovateli českému, svému slavnému spolurodáku a prastrýci k jeho vzácným 75letým narozeninám, 50letému kněžství a 25letému kanovníctví – na důkaz neomezené úcty a vděčnosti – věnuje – spisovatel.*

Předmluva: V přikázáních Božích není žádného, které by nám byl Božský Spasitel tak vroucně a důrazně vložil na srdce, jako přikázání lásky k bližnímu. „Milovati budeš bližního svého, jako sebe samého,“ jest jedno z oněch dvou přikázání, jež nazval „velikými“. Potom poznají, že jste moji učedníci, praví zase u sv. Jana, budete-li se milovati vespolek. Jan 13,34

A jak krásný jest výrok téhož Spasitele: „Většího milování nemá žádný nad to, kdo by život svůj položil za přátele své.“ Jan 15,13

Majíc na paměti tyto a jiné výroky svého božského zakladatele, pěstovala Církev katolická lásku k bližnímu po všecka století, od časů apoštolských až po naše doby. V žádné Církvi, v žádné společnosti, ať náboženské nebo občanské, nebylo a není tolik dobročinných spolků a ústavů, jako v Církvi katolické. Vždy, ve všech dobách, bylo v Církvi katolické hojně duší šlechetných, které se nehrozily obětí nejtěžších, aby svým trpícím bližním přispěly ku pomoci. K takovým čítám vším právem i katolické misionáře, kteří svatou Víru hlásají v krajínách obydených pohany a jinověrci. Vždyť katolický misionář – nastupuje-li tuto dráhu, opouští navždy svůj domov, vlast,

přibuzné, přátelé a vydává se v tisícere svízele a útrapy, o kterých my nemáme ani potuchy, ano, vydává i svůj život v nebezpečnosti smrti.

Účelem této knihy je podati členům a čtenářům Dědictví CYRILO-METHODĚJSKÉHO obrázek činnosti Církve katolické v misiích a ukázati jim několika příklady, čeho i za našich dnů křesťanská láska k bližnímu je schopna. Misie katolické jsou nejlepší obrana katolického náboženství! Kniha v překladu z časopisu Katholische Missionen a z jiných mis. knih podává národopisné obrázky. Dej Bůh, aby tato práce nebyla marná, ale dosáhla účelu, pro který byla vykonána.

Je rozdělena na část Evropy – obraz z misí bulharských, indických, též čínských. Na Havaji na ostrově Molokai, smutného sídla malomocných. Teprve r. 1873 smiloval se Bůh nad opuštěným stádcem a dal mu pastýře, nad jiné horlivého. Byl to mladý kněz katolický, Josef Damián Deveuster. Známa je kniha o jeho životě – Otec Vyoštěných – Vilém Hünnerman. Deset let pracoval P. Damián v neúporné síle. Ale na to, ponejprv tužil, že je napaden příšerným nepřitelem, jemuž byl doposud obětoval svou práci. Na radu lékařů – jej ujišťovali, že tomu tak není, ale Damián předešel lékaře a řekl klidně: „*Není to pro mne žádným překvapením ani ranou, věděl jsem to již dříve...*“ Brzy, r. 1885, podal zprávu příteli, že není pochyby: „*Jsem sám malomocen, nicméně jsem šťasten a spokojen. Všemohoucí zajisté ví, co je k mému spasení, a s tímto přesvědčením modlím se každodenně vroucněji slova Otčenáše: Bud' vůle Tvá... Modlete se za nemocného přítele a poručte mne i mé nešťastné stádo do modliteb svých přátel a známých.*“ Vše je popsáno v knize o P. Damiánovi, též s fotografiemi, které s mnohými farníky vlastníme a můžeme půjčit.

Mimo žijící „naše“ misionáře, jihlavského rodáka o. Jana Meda, též jihlavského mučedníka Augusta Strobacha /vyd. Karmelit. nakl. 1997/, stále myslíme na o. Romana Musila. V KT byla právě uvedena zpráva, že v Radiu Proglas uslyšíme o projektu Praga-Haiti, dne 2.7. a 3.7., o tamních těžkostech, zvl. zoufalý nedostatek pitné vody, a že ti, jež tuto možnost nemají, se dočtou a pomohou v dalším č. KT 26!

Lidmila Vokřínková

V NAŠICH KOSTELÍCH...

V tomto týdnu a příštím máme více svátků a jmen těch, kteří nás předešli na věčnost a s kterými se během roku loučíme...

Byla Noc kostelů. Ale známe jejich historii? Co vědí mladí o oltářích, vitrážích, sochách, obrazech, kdo je seznamuje? A též nejbližší okolí, farní budovy atd.

Tento týden byl svátek sv. Aloise Gonzagy (o tom jsem se již zmínila). Jeho barevné okno je na levé straně presbytáře v kostele sv. Kateřiny Sienské.

24.6. je Slavnost Narození Jana Křtitele a to máme večerní koncert filipinského sboru.

Již několikrát se mě návštěvníci tázali, co značí u křtitelnice řezba a že tam bývala jiná. Tuto vytvořil náš řezbář p. Josef Bílý a posvětil o. Tomáš. Myslím, že je potřeba na viditelném místě trvalý popis, zvláště ve farním kostele, pro ty, jež se vracejí do našich obou chrámů, a ti „noví“, jež přicházejí a jsou ochotni pomáhat a předávat dalším generacím. Prosím o vysvětlení – opakování slov, která při svěcení této řezby pronesl o. Tomáš a které již mnozí nepamatují, abychom mohli předávat těm, co se zajímají o vše, co máme před očima. To první: křest.

Lidmila Vokřínková

MINISTRANTSKÁ SOUTĚŽ

Ministranti mají za sebou pod mým vedením již čtvrtou soutěž v docházce. Soutěž začala s novým školním pololetím. Hned v únoru se od ostatních oddělili František, Michael a Jakub. Ze začátku sice vedl Jakub, ale po měsíci jej předběhli Michael s Františkem, kteří se od ostatních oddělili, a nebylo pochyb, že o vítězství si to rozdají jenom oni dva. Dlouhé týdny oba nevynechali jedinou mši. To trvalo do půlky května, kdy Michael onemocněl a nabral nedostihnou ztrátu. František získal rekordních 204 bodů, které si myslím, že těžko on sám nebo někdo jiný někdy předstihne. Na druhém místě se umístil Michael, který získal druhý největší počet bodů ze všech čtyř soutěží. Jeho bodový součet se zastavil na hodnotě 188 bodů, z toho 56 bodů získal v březnu, což je měsíční rekord. Bronzovou medaili získal Jakub za 102 bodů. Na čtvrtém místě se umístil Vojtěch Havlíček s 87 body a na pátém místě jeho bratr Daniel se ziskem 85 bodů. Celkově 25 ministrantů získalo za pololetí 1393 bodů. Za dva roky, co vedu ministranty, ministranti nasbírali 4175 bodů.

Cenu za nejvzornější chování obdržel Vít Janák. V tomto pololetí se u oltáře udály dvě změny. Po dlouholeté službě odešla Marie Štanclová a přibyl Vojta Hynk.

Ve vědomostní soutěži na první stupeň Nováčka dosáhli Michael, František, David, Jakub, Bohumil a Adam Mátl. Druhého stupně průvodce ministranta dosáhli Filip, Vlastimil a Adam Kaňkovský. Služebníkem oltáře se stali Karel a Vojta Havlíček. Doposud nejvyššího stupně, a to čtvrtého, dosáhla Marie Štanclová.

Od 1.10. do 3.10. bude druhý ministrantský víkend v Mrákotíně.

KONEČNÉ POŘADÍ

1	František Kolba	204
2	Michael Bambula	188
3	Jakub Trendl	102
4	Vojtěch Havlíček	87
5	Daniel Havlíček	85
6	Václav Havlík	79
7	Filip Vejmelek	71
8	Adam Kaňkovský	69
9	Karel Kokejl	66
10	Vlastimil Rod	63
11	Martin Salamánek	41
12	David Komín	40
13	Petr Mezera	35
14	Michal Hink	34
15	Vít Janák	33
16	Vojtěch Novák	32
17	Marie Štanclová	25
17	Adam Mátl	25
19	Jakub Mezera	24
19	Bohumil Zástěra	24
21	Luboš Hartl	23
22	Jakub Zástěra	14
23	Martin Požár	12
23	Dominik Nosek	12
25	Vojtěch Hynk	6

Josef Kolba

Při příležitosti 1. výročí návštěvy Svatého otce Benedikta XVI. v Brně bude brněnský biskup Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle slavit v pondělí 27. září 2010 v 17.30 hodin v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně děkovnou bohoslužbu.

ZMRZLINA

Když mám kopeček zmrzliny a způsobilně ho jím, vychutnávám a kolem mě pobíhají nezpůsobilně upatlané děti, říkám si, že to je skoro stejné jako nedělní mše.

Uměla bych si ji v klidu vychutnat, osvěžit se, zamlsat si. Ale také se může stát, že moje zmrzlina teče, zatímco ostatním dětem pomáhám utírat pusy i slzy. Když spadne na zem a nezbude z ní nic, jsou to docela nervy. Děti si užívají mši i zmrzlinu po svém. Stejně jako dospělí. Někdy se stane, že ve svých rukách držím naráz pět roztekklých kopečků a přála bych si mít více končetin. A už nikdy na zmrzlinu nejít.

Rozdíl mezi zmrzkou a mší je ale zřejmí hned na první pohled. Nevím, jak u vás, ale u nás se v neděli ráno našim domem ozývá vzlykot a vztekající se: „*Néééé!!! Nikam nejdu!!!*“

Honzík utekl do svého pokoje a zabouchl se tam. Obrněná trpělivostí a s dobrou vůlí jdu za ním, abych mu znova opakovala, jak chceme všichni jít do kostela, já i tatínek, a jak je to pro nás důležité a tak... a tak... a tak...

Ještě než mu to stačím v klidu vysvětlit, otevře Kristýnka dveře do klučičího pokoje s nápisem **HOLKÁM FSTUP ZAKÁZÁN!!!** Podává mi roztrhaný silonky s tím, že v tom nejde, protože to vypadá hrozně a vůbec neví, co si teda teď má vzít na sebe, když vlastně teda nemá na sebe nic!!!“

„*Příště si laskavě přečti nápis, Kristýnkačí!*“ otfepal se Honzík, jako by dostal naráz nějaké holčičí bacily. Protože si Kristýnka poklepala na čelo, naštal se ještě víc a už se mnou nechťel o ničem diskutovat. Takže je po debatě.

Ještě se taky snažím oblíknout kopající a vztekající se Verunku do punčocháčů, což je výkon hodný nějakého ocenění, zvláště když mi Vojta chtěl pomoci a ona to pochopila jako útok a začala být ještě zuřivější, než byla.

Začíná mi utíkat trpělivost. Teploměr za chvíli vybuchne a nervy se rozutíkají jako rtuť. Vím to a trpím. Už to nezchladím. Už to nejde. Bum!

„*Okamžitě toho nech! Nebo ti nasekám na zadeček! A ty toho taky nech! Nevidíš, jak je vzteklá?!*“ Křičím i na Vojtu. „*Všichni toho nech-*

te!!!“

„*Jsi zlá a nejzlejší!*“ oznámí mi Vojta zamračeně.

„*Za všechno můžeš ty,*“ obracím se na Juru.

„*Já? Vždyť jsem ti nic neudělal.*“

„*No právě.*“

Zatváří se takovým nějakým neurčitým nechápavým výrazem, a pak z něho vypadne: „*Copak nemůžeme aspoň jednou odjet normálně do kostela???*“

Jsou chvíle, kdy bych viděla ráda jeho hlavu na špalku.

„*Až budu velkej, nebudu věřící!!!*“ brblá ještě Honzík, ale já vím, že pára musí ven. A už to tak neberu. V tomhle jsou po mně.

I přes to všechno kostelík v Růžené máme rádi. Tak nějak jsme si ho zamilovali. Je tu milosrdná mše, protože začíná až v 10 hodin. Takže všechny ranní scény děti stihnou v klidu prožít. Chodí tam báječní lidé. Dokonce babičky v šátku ještě existují. Velké dětské oči si je zvědavě prohlížejí. Sřet dvou světů!

Ale někdy je to fakt těžké. Při evangeliu už „zmrzlina teče Verče po rukách“, takže kázání opět neslyším, protože s ní jsem venku.

Když tak chodím mezi hroby, říkám si: „*Proč tady vlastně jsem? Nebylo by lepší se na to vykašlat?*“ Nevím, jestli neděláme něco blbě.

„*To víš, že to děláte blbě. Podívej se na ty děti, vždyť je úplně odradíte!*“ našeptává mi cosi do hlavy.

Z kostela se ozývá Věřím v Boha, ale hlas v hlavě nepřestává.

„*A další neděle zkažená, co? A to ráno, takový týráni!*“ Zaháním to rukama jako vosu. Ale otrávené myšlenky krouží kolem kostela stejně jako já. Ať jdu tam nebo tam, stejně mě doženou. Připadám si trochu jako blázen. Když už jsem úplně zoufalá a skoro přesvědčená, že jsem opět na blbým místě v blbý čas, přinesla mi Verunka natrhané afrikány z nějakého hrobu. Kytička pro maminku.

Vylekala jsem se.

„*Co to děláš? To nesmíš!*“ zlobím se na ni, ale ona mě vede na místo činu, kde kytičky

trhala mamince.

Paní na fotografii se shovívavě dívá. „Promiňte, to víte, děti,“ říkám na omluvu spíš sama pro sebe a uhlazuji šlápoty na hlině. Zdálo se mi to, anebo se usmála ještě o trochu víc? Nevím. Mám chuť to aspoň někomu říct.

„Víte, jsem už z toho unavená, z toho nedělního přemlouvání. Fakt mám chuť toho nechat.“

Hroby mlčí, ptáci zpívají, paní se stále dívá. Moje mše na cizím hrobě s cizí paní, která mě poslouchá. Ubohý, ale aspoň něco.

Z kostela cinká proměňování a mě na jednou vytryskly slzy do očí.

„Proč je moje vedení k Bohu tak nefunkční? Vždyť nechci snad tolik, jenom jednou za čas normální neděli, kterou neumím udělat.“

Jura mě přišel vystřídat a tím definitivně zpřetrhal řetěz mých myšlenek.

„Prosím tě, běž dovnitř.“ Znělo to spíš jako: „Bude to dobrý!“

Vešla jsem do kostela a ještě než jsem si stačila otřít slzy, někde odjinud zaplakalo cizí dítě. Svět je hned veselejší. Maminka vystartovala ven a mně se najednou naskytl pohled shora. Kdybych byla jediná matka na světě, co chodí do kostela, tak bych toho asi nechala. Potřebujeme se tam vidět navzájem a ujistit se, že je to normální.

Neděli neděláme my, lidé, neděle je sama od sebe, ale kdybychom nešli s dětmi na mši, byla by to pro nás i pro ty ostatní velká škoda. V srdci mám už větší klid. Víím ale také, že díky Bohu je neděle posvěcená, i kdybych ji celou prochodila mezi hroby. A dovnitř se vůbec nedostala. On má tu moc.

Lidé vycházejí ven a usmívají se na naše děti. Verunka brebentí, děti pobíhají a babičky v šátku na chvílku omládlý o víc jak 10 let. Jsem pyšná máma.

S chozením do kostela je to skoro stejné jako s tou zmrzlinou. Ať je způsob užívání jakýkoliv, s jistotou můžeme tvrdit, že sladký dojem se dostaví pokaždé, i když jsou ruce zapatlané a slzy na krajíčku.

Naše milá Magdička v Růžené - pistáci-ová zmrzka v neděli dopoledne!!!

Markéta Kartáková

ZASVĚCENÍ POSLEDNÍCH ROKŮ ŽIVOTA PANNĚ MARIÍ

Svatá Panno Maria, drahá Matko, když se nyní můj život schyluje k večeru, chci Ti s radostí zasvětit poslední léta, která mi ještě Pán daruje, a spojit je s posledními léty Tvého svatého života na zemi.

Prosím, přijmi ode mne jako dar lásky a vděčnosti čas, který mi ještě dá Pán Bůh na zemi prožít. Přijmi i oběti a utrpení, které mi Boží Láska pošle. Vezmi to všechno do svých rukou, očisti a posvět to svou láskou a ponoř do přesvaté Krve Ježíšovy. Ve spojení s Jeho a Tvou smírnou obětí nabídní všechno nebeskému Otci v oběť lásky a smíru.

Moje Matko, Matko mého Pána, prozař konec mého života, pomáhej mi, abych dokonala svůj život v úkonu lásky k Bohu. Přijmi mne v hodině smrti do své mateřské náruče. Tuto prosbu Ti předkládám i za všechny duše a za své drahé, zvláště za duše kněžské, které se blíží k večeru svého života a potřebují pomoc a ochranu. Amen.

*Pokorně, Otče můj,
z Tvých rukou beru stáří,
ať je to vlnitý dar
či hrubý kříž,
jen nadějí mi dej,
že jak čas do mých tváří,
tak Ty mi do srdce
svou pečeť vyhloubíš.*

Lidmila Vokřínková

PANÍ ZDISLAVA

- SVĚTICE NAŠÍ VLASTI

Blahoslavená Zdislava z Lemberka patří do našeho „českého nebe“, mezi ty, kteří svědčili Kristu životem i smrtí a nyní jsou našimi zvláštními přímluvci u Boha.

Paní Zdislava je nejenom Moravanka, ale i patronka Vysočiny. Nedaleko Velkého Meziříčí je městys Křižanov se zámekem. Zde se Zdislava narodila asi po roce 1220. Její rodiče byli velmi zámožní a také velice zbožní. Otec pan Přibyslav byl v Brně purkrabím. Patřila mu rozlehlá část Moravy. Jeho stálým sídlem byl však Křižanov, kde si zbudoval hrad.

Matka, paní Sibyla, byla dvorní dáma, pocházela z královské Sicílie, tedy z kulturně nejvyspělejší západní Evropy. Oba rodiče věnovali svým dětem všestrannou výchovu. Zdislava měla tři sestry, Eufemii, Elišku, Libuši a bratra Petra.

Své dětství a dívčí léta prožila Zdislava ve vzorném rodinném prostředí na hradě Křižanově a patrně i v Brně. Vrozený sklon ke zbožnosti zapouštěl své kořeny v mladičké Zdislavě stále hlouběji. Vliv na výchovu i vzdělání měl její pobyt v klášteře. Zde byly pocity Boha obohacovány. Zdislavina víra se stala uvědomělou a hlubokou.

Zdislava se velmi mladá provdala za pana Havla z rodu Markvarticů, pána na hradě Lemberku v severních Čechách, kam se po svatbě na Křižanově přestěhovala. Její život byl vpravdě křesťanský, veden živou vírou, nadějí a láskou. Narodily se jí čtyři děti, Havel, Markéta, Jaroslav a Zdislav. O rodinu se vzorně starala a přitom vždy pečlivě plnila společenské povinnosti svého stavu.

S manželem Havlem postavila Zdislava chrám sv. Vavřince v městě Jablonném i klášter pro dominikány. Rovněž v Trutnově vybudovala s manželem kostel s klášteřem sv. Dominika.

Ač byla Zdislava hradní paní, přece s radostí a často navštěvovala chudé, v nichž viděla očima víry samotného Ježíše Krista. Její svatý život naplněný láskou k Bohu a k lidem, plný touhy

po záchraně duší, a její zázračná moc pomáhající tělesně trpícím jsou i pro nás úctyhodné. Poutníci, nemocní a potřební nacházeli u ní vždy nejlaskavější přijetí. Podporovala je, kde jen mohla. Sama žila skromně. Byla proto všemi milována a nazývali ji „matkou chudých“.

Paní Zdislava se nedožila vysokého věku, asi 30 let. Zemřela na hradě Lemberku r. 1252. V kostele sv. Vavřince v Jablonném odpočívá dodnes. Lid na ni nikdy nezapomněl. Věřící ji uctívají a v prosbách ji vyzývají o pomoc.

Papež sv. Pius X. dne 28. srpna 1907 ji v Římě vřadil do sboru blahoslavených. Naši křesťané a všechen lid s velikou radostí také uvítal 25. květen r. 1995, kdy Svatý otec Jan Pavel II. blahoslavenou Zdislavu svatořečil. Svatá Zdislava je patronkou Vysočiny a naší vzácnou krajanou.

Svatá Zdislava nám zvláště v dnešní době svým životem ukazuje cestu. Ona žila v manželství a v rodině. To obojí se dnes otřásá v základech. My potřebujeme nejenom cestu znát, ale i mít sílu po ní jít.

Tato naše svěťice, plná hluboké křesťanské zbožnosti a pokory, vzor všem matkám, je nejenom slávou minulosti, nýbrž je vzácným, dobrým vzorem a příkladem rodinám dnešní doby.

Modlitba

Bože, tys učinil, že se sv. Zdislava stala dokonalou křesťankou skutky lásky i v manželském životě.

Dej tedy, ať se všechny rodiny obnoví k tvé oslavě následováním jejího příkladu. Skrze Krista našeho Pána.

Amen

*pro Věžník zpracovala
O. Hrbková*

EKONOMICKÁ SITUACE VE FARNOSTI

Jak všichni dobře víte, naše farnost měla v posledních letech (2003–2008) nemálo finančních výdajů s opravou kostela sv. Martina, fary a kaplanky. Díky dotacím od státu a Města Třeštně, které tvořily 90% podíl na opravách, a pomocí půjček z farnosti Růžená ve výši 295.000,- Kč, vašich darů, se nám podařilo dovést dílo do

konce. Díky Vaší štedrnosti jsme Bohu díky splatili větší část dluhů – 200.000,- Kč farníkům z Růžene.

Ve čtvrtek 11.6. 2010 jsme obrželi Acta curie brněnské diecéze, v nichž byla uvedena naše farnost (kromě i jiných), která ještě nezaplatila příspěvek diecézi (desátek), nebo v našem případě část desátku z darů a účelových sbírek z roku 2008 a 2009 z důvodu nedostatku peněz a splácení dluhů Růžené. Na konci roku jsme s ekonomickou radou vždy psali dopis s prosbou o snížení desátku z účelových sbírek a darů určených na opravu kostela sv. Martina. A v tom posledním dopise jsme poslali kompletní rozbor hospodaření a podílu farnosti na opravách. Kromě toho jsme se ještě odvolávali na kodex církevního práva, kánon 1267, § 3, citace: „*Darů poskytnutých věřícími na určitý účel se může použít pouze k tomuto účelu*“, z čehož plyne, že peníze účelně věřícími věnované na určitý účel, by měly být osvobo-

zeny od odvodu desátku. Nikdy jsme nedostali odpověď. Proto jsem se rozhodl osobně navštívit 17. 6. 2010 Biskupství brněnské, ekonomu diecéze Ing. Petra Zelenku, abych mu vysvětlil a přiblížil finanční situaci ve farnosti a poprosil ho, aby nám odpustil nedoplatky desátků, které byly z darů od vás za r. 2008 (16.280,- Kč), r. 2009 (19.050,- Kč), a snížil za r. 2010 o 27.453,- Kč. Také mě zajímalo, jak mám rozumět kánonu 1267, § 3.

Bylo mi řečeno, že všichni kněží v brněnské diecézi provádí též opravy a biskupství má právo určit výši odvodu desátku farnosti, který je v naší diecézi 10% ze všech příjmů farnosti kromě dotací. Říkal jsem, že se u nás jednalo o generální opravu kostela a dotazoval jsem se, jak mám rozumět výše citovanému kánonu 1267, § 3. Sám se pan ekonom odvolal na kodex církevního práva, na jiný kánon 1263, citace: „*Diecézní biskup má po projednání s ekonomickou radou a kněžskou radou právo stanovit sobě podřízeným veřejným právníkům podle jejich příjmů průměrnou daň na potřeby diecéze; ostatním fyzickým a právníkům může uložit mimořádnou průměrnou dávku jen v případě závažné potřeby a za stejných podmínek, při zachování partikulárních zákonů a obyčejů, které mu poskytují širší práva.*“

Sám pan ekonom podotkl, že zatím není určeno v diecézi, jaká je ta výše mimořádných darů od věřících na určitý účel, u nichž by se bral zřetel na osvobození, a rovněž podotkl, že si kánon 1263 a 1267, § 3 trochu protřečejí. Slíbil mi, že se tím na podzim bude zabývat diecézní církevní soudce.

Byli jsme seznámeni, jaký je poměr odvodu desátku naší farnosti s průměrem brněnské diecéze (viz. tabulka):

text	farnost Třešť	průměr br.diecéze	poznámka
rok 2008	89,- Kč/osoba	108,- Kč/osoba	není nárok na snížení
rok 2009	99,- Kč/osoba	125,- Kč/osoba	není nárok na snížení
rok 2010	129,- Kč/osoba	117,- Kč/osoba	rozdíl +12,-Kč / byl uznán nárok na snížení

Pro r. 2010 byl vyměřen desátek ve výši 45.372,- Kč
- po rozhovoru a rozboru byl snížen o 12,- Kč/osoba x 368 osob, tj. zaokrohl. - 4.420,- Kč
Celkem předpis - desátek r. 2010 40.952,- Kč
Celkem nedoplatek desátku r. 2009 19.050,- Kč
Celkem nedoplatek desátku r. 2008 16.280,- Kč
Součet závazku v desátku vůči Biskupství brněn. 76.822,- Kč
/dohodnuto, že nedopl. r.2008, 2009 lze splácet postupně dle možností farností/

Dluh vůči farnosti Růžená 95.000,- Kč
Závazky celkem 171.822,- Kč

Biskupství brněnské nám pro r. 2010 snížilo odvod desátku o 4.420,- Kč, ale bylo to opravdu vzhledem k naší osobní návštěvě a bližšímu vysvětlení – jinak je poskytován nárok na osvobození až po dosažení odvodu desátku 200,- Kč/osobu, (v naší farnosti by se jednalo v případě desátku přes 70.000,- Kč).

Byl také vysloven obdiv naší farnosti panem ekonomem, že v tak krátké době se provedlo tolik oprav, neboť nynější hospodářská situace je velice tíživá, hlavně v příznání dotací státem. Je lépe, že jsou opravy dokončeny a nyní

raději splácet závazky, které jsou bezúročné.

Seznamuji Vás s touto skutečností a obracím se na Vás s prosbou o další vaši štědrost, proto i nadále budou vyhledávány v kostele měsíční účelové sbírky na zaplacení dluhů. Nechci, abychom byli jako farnost někomu něco dlužní a také cítím ve svědomí, že musíme být poslušní svému biskupovi.

Ještě jednou Pán Bůh zaplat' a velké díky za každý váš příspěvek a modlitbu.

P. Tomáš Caha

DIÁŘ OTCE TOMÁŠE

5.7. Slavnost sv. Cyrila a Metoděje

08:00 Třešť

10:00 Růžená

6.7. 18:00 děkonná mše sv. P. Jana

Krbce k 1. výročí

a P. Tomáše Cahy k 8. výročí

od svěcení a primice; po mši

sv. promítání v konírně

- primice P. Jana Krbce

7.-9.7. Charismatická konference v Brně

10.7.-17.7. dovolená

25.7. 10:00 Růžená - poutní mše svatá

26.-27.7. návštěva farních táborů

1.-7.8. dovolená

9.-14.8. dovolená

15.8. Slavnost Nanebevzetí Panny Marie

11:15 Salavice - poutní mše svatá

28.8. Žďár nad Sázavou - diecézní setkání rodin

3.9. táborák na začátek školního roku

4.9. Třeštice - sraz rodáků

10:30 mše svatá a žehnání

hasičárny

5.9. žehnání prvňáčků a školákům při mši svaté

8.9. 09:00-18:00 Třešť- celodenní výstav

Nejsvětější svátosti oltární

12.9. 11:15 Lovětín - poutní mše svatá

AVE MARIA

V měsíci květnu – zasvěceném Královně máje – jsme nemohli zpívat všechny májové písně, ale jen ty, které jsou církevně schválené. Navštěvovala jsem nemocné přítelkyně – dle možností u nich doma – a zpívaly jsme jen ve dvou, hlavně též pro osvěžení paměti, aby nebyly zapomenuty...

AVE MARIA!

Nad shon a hluk Ty nedotknuta stojíš,
s bělostnou růží léta u nohou!
Svým bolem čistým bolest naši hojíš,
když lidé pomoci nám nemohou...

Jsi naše mať – my všichni děti Tvoje,
ó Maria, buď s námi v každý čas!
Dej sílu nám, ať překonáme boje,
z nichž rouhavý hřmí k nebes výši hlas.

Buď s námi dál. Ty růže máje vlnadná,
těš srdce naše bolem truchlící!
Ó, viz, jak lži nás bije ruka chladná,
jak bloudíme tu světem lkající.

Ty štít jsi náš, jsi maják v proudu moře,
jsi vonný háj, jímž srdce okřeje.
Jsi nad červánky jitra smává zoře,
jsi život náš, jsi naše NADĚJE!

*/Josef H. Týnecký/
Lidmila Vokřínková*

Brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle zve
do Žďáru nad Sázavou – kláštera na

7. diecézní pouť rodin 28. srpna 2010

motto: Vezmi a čti

Program:

- 9.00 hod. úvodní program na pódiu
- 10.00 hod. pontifikální mše svatá
celebruje otec biskup Vojtěch Cikrle
- 12.00–15.45 hod. programy na nádvořích, zahradách a v sálech zámku:
• výtvarné dílny pro děti • program pro mládež • biblická zahrada • adorace
• přednáška P. Vojtěcha Kodeta, OCarm • žonglování • vystoupení hudební
skupiny Oboroh • loutkové představení divadla Bedrunka • IN - poslechový
pořad křesťanské rockové hudby • program pro seniory - tanec v sedě
• plavba na lodičkách • workshop Kurz efektivního rodičovství
- 15.45 hod. závěrečné požehnání

Moderuje: Karolína Antlová (Radio Proglas)

Vstup do věch muzeí v areálu zámku včetně Zelené Hory zdarma. Pro maminky s malými dětmi je k dispozici místnost pro kojení a přebalování. Před zahájením programu a po jeho ukončení bude mezi nádražím a areálem fungovat kyvadlová autobusová doprava.
informace: www.crsp.cz

akci podporují:

